

der rammes af de nedskæringer, altså de mennesker, som ikke kan komme ind på f.eks. en produktionsskole? F.eks. har 37 pct. af eleverne på produktionsskolerne i dag afbrudt en erhvervsfaglig eller en gymnasial uddannelse, 15 pct. havde ikke gennemført folkeskolens 9. klasse, en del havde meget dårlige prøver med fra folkeskolen.

Det er denne gruppe af unge, som man skal have fat på, og hvis denne gruppe af unge, der ikke tager en ungdomsuddannelse, skal nedbringes – og det er præcis disse unge, der skal være tilbud til – hvis regeringens egne målsætninger om, at 95 pct. af de unge skal have en ungdomsuddannelse, så er det dér, der skal tages fat.

Men hvilke alternativer er der for disse unge? Ja, så siger man: Der er jo aktivering og konstanthjælp. Er det virkelig det, regeringen ønsker at tilbyde unge, der gerne vil ind i et uddannelsesforløb? Hvad er alternativet til AMU-uddannelserne? Hvor skal de arbejdsløse, der gerne vil opkvalificeres, gå hen?

For daghøjskolerne betyder nedskæringen som sagt sandsynligvis, at de mindre skoler lukker, mens de store, der er knyttet til oplysningsforbundene, overlever. Er det rimeligt? Det mener Enhedslisten bestemt ikke, og det er på den baggrund, vi meget gerne vil anbefale, at man stemmer for det forslag til vedtagelse, som SF og Enhedslisten har lagt frem i dag.

Thorkild B. Fransgaard (FP):

På hele området »udgifter til fremme af beskæftigelsen« er der sket en eksplosion de sidste 6 år. I 1992 blev der brugt 12,4 mia. på hele området. Der var 318.000 ledige, det vil sige 39.000 kr. pr. person. I 1998 blev der brugt på samme område 15,5 mia., og da var der 190.000 ledige. Det vil sige, at der blev brugt 82.000 kr. pr. ledig på hele området, så der er ikke blevet skåret ned; nej, der er sket en eksplosion.

Nu er der ved finanslovaftalen sidste år blevet holdt lidt igen, men meget lidt igen. Der skal holdes mere igen på det her område, ikke for at straffe de mennesker, der har brug for kursus eller efteruddannelse, nej, vi skal have hele området gjort mere målrettet for de mennesker.

Som det er i dag, får vi jo masser af eksempler på, at mennesker har været på forskellige kurser til ingen verdens nytte. Der er også mange eksempler på, at især de 55-60-årige føler det som en straf, at man, hvad skal man sige,

får ordre på at gå fra det ene kursus til det andet og mange gange til ingen nytte. Så jeg er glad for det samråd, vi havde med arbejdsministeren i går, hvor han var inde på og han lovede, at hele området skulle evalueres i løbet af året.

Nej, skal vi have noget ud af de kurser og efteruddannelser for de sidste mennesker, som ikke har fået arbejde, og det skal vi, så skal det gøres meget mere målrettet. Jeg forestiller mig, at man ude i de forskellige områder inddrager de lokale arbejdsgivere og arbejdstagere mere i arbejdet. Med arbejdet mener jeg, at man på de forskellige kurser indbød en arbejdsgiver og en arbejdsleder for den virksomhed, der har relation til det kursus, til måske at holde foredrag på disse kurser og komme med råd og vejledning. De kan jo ikke være bestemmende, som lovgivningen er nu, men det kunne jo starte op med, at de kom med råd og vejledning. Det er jeg sikker på kunne hjælpe meget, og vi kunne få noget ud af alle de kurser, der er, og få noget ud af alle de ressourcer, der bruges på området. Det er enorme midler vi bruger, 15,4 mia. kr. sidste år.

I Fremskridtspartiet er vores holdning helt klar. Hele det her kursus- og efteruddannelses-system skulle overlades til arbejdstager- og arbejdsgiverorganisationerne. Vi er overbeviste om, at det er en opgave, det offentlige ikke magter.

Så ved jeg godt, jeg vil få spørgsmålet: Skal de så betale, arbejdsgiverne og arbejdstagerne? Ja, det kunne de godt efter vores mening, men så kunne vi jo bruge de 15,5 mia. kr. til at sætte deres skatter ned. De har jo ikke penge til at betale det i dag på grund af den høje skat, de betaler, men kunne man finde en fordeling af de her midler – det gælder både arbejdstager og arbejdsgiver, at de vil få de her midler, der er omtalt, i skattelettelse – og de mennesker så stod for de her uddannelser, efteruddannelser, kurser, så er jeg sikker på, der ville ske noget mere dynamisk, og de mennesker ville få noget ud af det.

Tove Videbæk (KRF):

I en periode med stor arbejdsløshed i vort land var der brug for en meget stor kapacitet og mange pladser på produktionsskoler, daghøjskoler og AMU-centrene. Kurser på de førnævnte skoler har udfyldt et behov og har hjulpet både unge og knap så unge uddannelses-uvante eller kort uddannede med at komme vi-